

Deliriş İbrahim 3 Bölüm

– Sami Biber · 25 Şubat 2021

MEHMED, SÜLEYMAN, AHMED VE KAZASKER HÜSEYİN EFENDİ.

Birkaç gün sonra Karabaşzâde Hüseyin Efendi, Mahpeyker Kösem Sultan'ın huzurundaydı. Kösem Sultan orta yaşlı bu adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra,

-Demek Karabaşzâde Hüseyin nâm âdem sensin. Ünün ta bize kadar ulaştı.

-Teveccüh buyurmuşlar sultanım. Ben garip bir ademim.

-Yok yok öyle deme. Neredeyse İsa aleyhisselam gibi ölüleri bile diriltiyormuşsun diye duyduk. Elinin değdiği her insana şifa veriyormuşsun.

-Şifa Allah'tan sultanım. Biz sadece vesileyiz.

-De bakalım kimlerdensin?

-Sultanım! Ben aciz kulunuz Safranbolulu Şeyh Mehmed Çelebi'nin mahdumuyum. Bizim soyumuz cennetmekan Sadreddin Konevi Hazretlerine dayanır.

Evet, Naima tarihinde de de belirtildiği gibi Karabaşzâde kendisinin Sadreddin Konevi soyundan geldiğini söylerdi ama bu ne kadar doğrudu kimse bilmiyordu.

-Maşallah. Maşallah... Mutlaka medrese tahsili de görmüşsünüzdür. Hangi medreseden icazet aldınız?

-Medrese tahsili için geldim Konstantiniyye'ye ama herhangi bir medrese bitirmedim sultanım.

[Antiparantez belirtelim. Türkiye topraklarında 1928 yılına kadar İstanbul'a İstanbul denmemiştir. Resmi yazışmalarda bile hep Konstantiniyye denilmiş, paraların üzerinde bile basıldığı yerin Konstantiniyye olduğu belirtilmiştir. Bir ara İslambol denmeye çalışılmış, İslambol olarak yazılmış ama bu tutmamıştır. Dersaadet, Âsitâne-i Saadet vb. İsimleri de vardır ama 1928 e kadar İstanbul diye bir ismi yoktur.]

Kösem Sultan şaşırmişti. Karşısında medrese tahsilini tamamlamamış bir insan vardı ama bu insan, başka insanlara verdiği şifa ile tüm İstanbul'un dilindeydi.

-Medrese tahsilini tamam eylememişsiniz ama halka verdiğiniz şifalarla ününüz tüm Konstantiniyye'yi

sarmış. Neden tamamlamadınız tahsilinizi?

Karabaşzâde boynunu büktü.

-Sultanım ! Bu sualinizin cevabını aslında çok iyi biliyorsunuz.

-Hayır bilmiyorum. Velev ki biliyorum, senin ağzından duymak isterim.

-Sultanım ! Sarayınızda bir sürü medrese tahsili görmüş, bitirmiş, müderris olmuş hekim varken beni sarayınıza davet etmeniz sorunuzun cevabı değil midir?

Kösem Sultan içinden " Çok akıllı. Hem de çok çok akıllı " Diye geçirdi.

-Haklısın... Peki seni niçin çağırdığımı da bilir misin?

-Bir malumat verilmedi sultanım.

-O zaman söyleyeyim: Oğlumu yani Devlet-i Âliye'nin Sultanı, Halife-i rûy-u zemin, hadim-ül haremeyn Sultan İbrahim'i iyileştireceksin. Bunu yapabilir misin?

-Gayret ederim sultanım. Gayret bizden takdir ve şifa Allah'tan

-Eğer başarabilirsen dile benden ne dilersem.

-Sizin ve hünkarımızın sağlık, sıhhat ve afiyetinden başka ne dileyebilirim ki sultanım.

-Sultan İbrahim'in üç önemli derdi vardır hoca: Birincisi çok ve sık olarak başı ağrır. İkincisi uyku uyuyamaz doğru düzgün. Ama en önemlisi üçüncüsüdür. Tahta geçeli bunca zaman oldu maalesef bir çocuğu olmaz. Tüm bu meseleleri halletmen gerekiyor.

Karabaşzâde Hüseyin neredeyse " Hallederiz hiç merak etmeyesin." Diyecekti ki bir valide sultanın huzurunda olduğunu hatırladı.

-Bi iznillah iyi olacaktır sultanım.

- O zaman gel seni huzura çıkartayım, tanış oğlumla.

Kösem Sultan önde, Hüseyin Efendi arkasında Arz Odasının önüne geldikleri anda Şeyhülislam Zekeriyazâde Yahya Efendi gördü onları ve içinden " Bu namussuz büyücünün, bu düzenbaz cincinin

sarayda hele de huzurda ne işi var? " Diye düşündü.

Sonunda Sultan İbrahim'in huzuruna çıktı Karabaşzâde Hüseyin.

Sultan İbrahim annesine " Valide sen çık, biz hoca efendi ile erkek erkeğe konuşacağız" Diyerek onu dışarı gönderdikten sonra direkt konuya girdi.

-Hoca Efendi ! Seni niye saraya çağırdığımızı biliyor musun?

-Valideniz sultan malumat vermiştir sultanım.

-Bakasın. En önemli mesele benim bir çocuğum olmamasıdır. Öncelikle bu meseleyi halletmek gerekiyor. Halk arasında benim için ebter (soyu kesik) diyorlarmış.

-Ne diye tasalanır, kendinizi üzersiniz ki hünkarım? Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem efendimize bile ebter demediler mi? Yüce Rabbimiz celle celalahu bu yüzden göndermedi mi Kevser Suresini? Surede ne buyuruyor: " Biz sana sayısız nimetler verdik. O halde Rabbin için namaz kıl ve kurban kes. Sana buğz edenlerdir asıl ebter(soyu kesik olanlar.)"

-Yani hoca, ben ebter değil miyim?

-Allah bilir sultanım. Lakin siz halife-i rûy-i zeminsiniz. Rabbim sizi ebter kor mu hiç?

-Hımmm sen çok akıllı ve alim bir zâtsın. O halde de benim için ne yapmak iktiza eder?

-Kur'an-ı Kerimde yüce Rabbimiz ne buyuruyo? Sultanım? Namaz kıl ve kurban kes.

-Anladım hoca. Namazı zaten kılıyoruz Rabbim kabul eylesin. Lakin ne zamandır teb'a için kurbanlar kestirip fakir fukaraya dağıtmamıştım. Derhal fakiri fukarayı sevindirmeli. Peki başka?

-Ben de sizin için okuyacağım bol bol sultanım. Bu arada bazı derde deva macunlar yapacağım. Bi iznillah çok yakın zamanda cariyeleriniz size müjdeli haberler verecek.

Sultan İbrahim kurbanlar kestirip fakir fukaraya dağıttı, Hüseyin Efendi bol bol okudu ve muhteviyatı bilinmeyen macunlar yedirdi, şuruplar içirdi padişaha ve on beş gün içinde padişah İbrahim neredeyse tamamen değişti. Artık ne baş ağrıları kalmıştı ne uykusuzluk. Artık yüzü gülüyordu.

Evet, sarayda yüzler gülmeye başlamıştı. En çok da cariyelerin ve ve sultan hanımlarının yüzü gülüyordu zira Padişah İbrahim çok kısa süre içinde adeta damızlık bir boğaya dönmüştü.

Padişah İbrahim, hayatındaki bu muhteşem değişimin karşılığı olarak Hüseyin Efendiye Süleymaniye Medresesi yakınlarında muhteşem bir köşk yaptırmaya başladı ama gerek Şeyhülislam gerekse Vezir-i âzâm Kemankeş Kara Mustafa Paşa'nın kanı ısınmamıştı bu gizemli herife. Onun saraya postu sermesini hiç hoş karşılamıyorlar ve eninde sonunda bu işin altından bir b.kluk çıkacağını düşünüyorlar hatta zaman zaman padişahı "Aman sultanım bu herif tekin değildir. Dikkat edesiniz." Diye uyarıyorlardı ama Padişah bu uyarılara kulaklarını kapatıyordu.

Böylece yaklaşık üç ay geçti.

Bir gün padişahın birinci eşi Hatice Turhan Sultan'ın midesi bulanmaya, başı dönmeye, durduk yerde öğürmeye başladı. Saray ebeleri ve kadın hekimler sıkı bir muayeneden geçirdiler onu ve sonunda müjdeyi verdiler: " Gebesiniz sultanım."

Bu haber üzerine cariyeler müjde vermek üzere Kösem Sultan'ın odasına doğru koşmaya başladılar. O sırada Kur'an okumakta olan Kösem Sultan " Yine bir ihtilal mi çıktı?" Korkusuyla "Sadakallahül azim." Deyip Kur'anı kapattı ve koridora çıktı. Koridorda cariyelerin koşuşturduğunu görünce önlerine geçti.

-Bre ne yaparsınız kancıklar? Ecelinize mi susadınız?

Cariyelerden Zarife en öne fırladı ve kollarını açıp valide sultanı kucaklayarak her iki yanağından öptü ansızın.

Kösem Sultan Zarife'yi öfkeyle geri ittikten sonra bağırdı.

-Nerede bu harem ağaları? Neden bu densizliğe izin verirler?

Lakin harem ağaları da kıs kıs gülüyorlar yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Zarife heyecanla bağırdı:

-Müjde Validem. Gelininiz gebe.

Kösem Sultan uyanamadı önce.

-Gelinim mi? Kim? Hangi gelinim? Ne olmuş gelinime?

-Hatice Turhan Sultan validem...

-Höööst. Hatice Turhan ne zaman sultan oldu?

-Yakında olacak inşallah. Hatice Turhan gebedir validem. Ebeler ve hekimler daha şimdi söylediler.

Kösem Sultan bir an taş kesildi sanki. Sonra içeri girdi ve elinde on kese altınla dışarı çıktı:

-Zarife ! Al bu beş kese senin. Diğerlerini de diğer cariyeler aranızda eşit olarak paylaşın.

Kösem Sultan daha sonra adeta koşarak Hatice Turhan'ın doğum yaptığı odaya girdi. Heyecan ve sevinç içinde hayatında ilk kez sarıldı ve öptü gelinini.

-Aferin sana Kızım. Allah senden razı olsun. Osmanlı soyunu kurumaktan kurtardın. Dile benden ne dilersen.

Hatice Turhan kendisine ilk kez " Kızım" Diye hitap eden kayınvalidesine baktı ve zorlukla konuştu.

- Bebeğin sağlıklı ve erkek olarak dünyaya gelmesinden başka bir şey dilemem validem. Allah size ve efendimiz Hünkarımız İbrahim'e sağlık versin sultanım.

Mutlu haber Sultan İbrahim'e doğrudan doğruya annesi tarafından verilince onun ilk tepkisi " Sayende bu işi de başardık. Çok yaşa Hüseyin Efendi." Oldu.

1642 Yılı'nın başlarında Hatice Turhan Sultan bir erkek evlat dünyaya getirdi. Babası Sultan İbrahim, ilk evladını kucağına aldı ve sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okuduktan sonra şöyle dedi:

-Adın Mehmet olsun. Adını ben verdim, ömrünü Allah versin. Atam Fatih Sultan Mehmed gibi cihangir bir hükümdar olasın inşallah.

Kösem Sultan sadece altı sene sonra önce tahta oturtacağı, sonra ortadan kaldırmak için girişimde bulunacağı torununu sevgiyle bağrına basarken artık haseki (şehzade annesi) olan Turhan Sultan, bir kaç sene sonra boğduracağı kayınvalidesine sevgi ile bakıyordu.

Aynı yılın Eylül ayında ikinci eş Saliha Dilaşub da bir erkek evlat dünyaya getirdi ve onun adı da Süleyman koyuldu. Hem Sultan İbrahim'in en sevdiği ama ağabayi Murat tarafından boğdurulan kardeşinin hem de Osmanlı soyunun en büyük hükümdarı Kanuni'nin adıydı.

1643 yılında üçüncü eş Hatice Muazzez Sultan da bir erkek evlat dünyaya getirdi ve onun adı da Ahmed olarak belirlendi. Üçüncü çocuğuna babasının adını koymuştu.

Artık kız olsun erkek olsun çocuklar peş peşe geliyordu ve bütün bunlar Karabaşzâde Hüeyin Efendi'nin hızlı bir şekilde yükselmesine vesile oluyordu. Öyle ki ilk ödül olarak verilen Süleymaniye yakınlarında

sultanlara layık bir köşkten sonra – Medrese tahsilini tamamlamadığı halde- Sahn-ı Seman Medresesinin, ardından Süleymaniye Medresesinin başına getirilme, sonra Galata kadılığı ve nihayet Anadolu Kazaskerliği...

O artık Kazasker Hüseyin Efendi olmuştu. Devletin en üst yargı organıydı yani bugünkü yargıtay, danıştay, anayasa mahkemesinin hepsinin başı oydu Rumeli Kazaskeri ile birlikte...

Karabaşzâde artık Divan-ı Hümayunun bir üyesi yani bakandı ve önünde tek bir mertebe kalmıştı: Şeyhülislamlık...

RESİM: Hatice Turhan Sultan'ın 17. Yüzyıl ressamlarından L. Seculin tarafından yapılmış olan yağlıboya tablosu.